

gel for Indkaldelsen. Den høitagtebe Minister vil nu forklare Lovteksten, Lovens klare Ord med, hvad der er ytret under Behandlingerne; det er ellers ikke den Bei, Justitsministeriet pleier at gaae. Vi have nylig i et andet Tilfælde høvt en Forbring fra Justitsministeriets Side om yderligere Tillæg til Retsbetjentene, fordi Lovteksten har viist, at den fordrede et saadant, uagtet mange forskjellige Udtalelser fra de forskjellige Medlemmer af vedkommende Udvalg gaae ud paa, at det aldrig har været Meningen, hvormod just det Andet har været Meningen; her indbrømmer jeg Justitsministeren Ret i dette Spørgsmaal, fordi Lovteksten er med ham. Den ærede Justitsminister paaberaaber sig Ordføreren, det er nu en Feiltagelse, det var ikke Ordføreren, det var et Medlem af Udvalget. Det var et Medlem af det Udvalg, som behandlede et Lovforslag om Værnepligten i 1859, men et Lovforslag, der ikke blev til Lov, det vil sige, det naaede kun anden Behandling i Folkethinget. Skulde nu altsaa et Medlems Ord af et Udvalg om en Sag, som vel er den samme, men om en Sag, der da ikke bragtes tilende, skulde det være en gylbig Regel, naar det gjælder om at forklare Lovens ligefremme Mening? Ordføreren i det samme Udvalg beklagede, at man ikke kunde gaae ind paa Ministeriets Forslag, fordi det allerede var nok at standse Skibsfarten eengang om Aaret, man kunde ikke gjentagne Gange gjøre det. I lignende Retning udtalte han sig senere, og at Ministerens Forslag kom frem, beviser jo noksom, at den daværende Justitsminister ikke forstod Loven eller Udvalgets Forslag, saaledes som man nu mener at kunne forstaae det. Han forstod § 24 saaledes, at denne Tilspøining var nødvendig, hvis han skulde have den Bemærkning til atter efter Februar at indkalde befarent Mandskab til enhver Tid, som han fandt for godt, og at dette Forslag blev forkastet og kun fik 16 Stemmer for sig, vidner ikke om, at man da vilde gaae ind paa Ministerens Tanke, nemlig at fastlaae en Regel i Lovens § 24, som Ministeren dog ikke behøvede i mindste Maade at bryde sig om — han kunde blot tage 150 i Februar, skjøndt han da skulde have taget dem Allesammen, og at

ter tage 250 i Juli, skjøndt det ikke hedder med et Ord, at han da kunde tage en Æneste. Jeg skal, derfor vedblivende fastholde som min bestemte Overbeviisning, at Værnepligtsloven, naar der ikke gives andre Grunde end den, den høitærebe Justitsminister har anført, ikke tilstøder Justitsministeren at at behandle det befarnede Mandskab, som stæet er i 1866, og dersom det kan være berettiget, saa har det befarnede Mandskab aldeles ingen Garanti i § 24. Hensigten med § 24 i Værnepligtsloven er saaledes i alt Væsentligt krænk-
 et. Jeg kjenner ikke blot fra mit eget personlige Bekjendtskab, men ogsaa gjennem Andre, mangfoldige Exempler paa, at de unge Mænd, der fik deres Søfartsbog tilbage den 1ste Marts 1866 med den Bemærkning, at i 1866 skulde de efter Loven ikke bruges, enten toge Hyre, hvor de vare sig bevidste, at de paa Reisen i Aarets Løb vilde komme tilbage til Landet, til samme Tid, som de kunde faae anden Hyre og en uafbrudt Fortjeneste, men at de ikke be-
 tvivlede Rigtigheden af, hvad der var blevet anført, at de efter Lovens klare Ord ikke vare udsatte for at faae Afbrudelse i deres Erhverv i Aarets Løb. Jeg kjenner Andre, som gif i samme Tro i en Skole for at uddanne sig, og hvem det, at blive afbrudte i deres Virksomhed ved at blive indkaldte, selv om det kun var nogle faa Dage, de vare opholdte, har foranlediget meget bethdelige Bekostninger og stor Ulempe, thi naar det anføres, at det kun var 10 Dage, de bleve opholdte, saa er det ikke Noget, der kan anvendes paa dem, medens det vel kan siges om visse Andre, der have en rolig Virksomhed, som de kunne vende tilbage til, og som kan standses, uden at den lider nogen videre Skade derved. Disse Vedkommende have derimod mistet deres Hyre, de have maattet opgive den, og det kan være dem et Tab af langt større Betydning, end der kan beregnes efter den korte Tid, hvori de ere blevne opholdte. Det er naturligtvis et Tab, som de maae udsætte sig for, naar Lovens Regel derved fleer Fyldest, og jeg skal ikke modsigge, at det kunde være begrundet at indkalde endeel Mandskab, men jeg siger, at Formen for Indkaldelsen er i mine Dine ikke lovlig, og at det vilde have været det ene Rigtige, at Ministe-